

Gang i Tiden at faa hævet den Forbandelse, der hvilede over hendes Slægt.

Selv havde hun dog ikke kunnet komme over at gifte sig med en kristenfødt Mand. Hun havde ikke haft tilstrækkelig Tillid til sin Selvbeherskelse til at turde udsætte sig for de Ydmygelser, der fra hans Familjes Side sikkert vilde blive hende til Del. Dertil stod Oplevelsen paa den berlinske Banegaard endnu for levende i hendes Erindring; dertil hadede hun endnu for uforsonligt dette Samfund, der i Aarhundreder havde været hendes Stammes koldblodige Bøddel. Dertil havde hun desuden altid fundet en for skræmmende Lighed mellem alle de Mænd, der i disse Aar havde nærmet sig hende, og som overhovedet havde formaaet at gøre noget Indtryk paa hende, og de to bredskuldrede prøjssiske Officiant-Skikkelser, i hvilke hun bestandig saa' det kristne Samfunds brutale Selvgodhed symboliseret. Det var netop denne Lighed, der havde slaaet hende ogsaa overfor Per Sidenius hin Dag, da hun første Gang saa' ham i sine Forældres Dagligstue.

Det medvirkede nu til hendes Beslutning om at forblive ugift, at hun begyndte at føle sig gammel. Hun havde været voksen siden sit ellefte Aar og havde allerede i Trettenaarsalderen haft sin første, dybt alvorlige Forelskelse; — hun syntes derfor, at hendes Hjærte nu kunde fortjene at faa Fred. Der var da ogsaa i de senere